

Kiedy w 1863 r. Świnoujście ogłoszono twierdzą morską, dwa samodzielne dotąd forty zachodnie Werk III i Werk IV opasane zostały wspólną fosą wodną, tworząc jeden kompleks fortyfikacyjny. Ochronę wjazdu na teren kompleksu wzmocniono zatem mурowaną bramą obronną, stanowiącą jednocześnie przyczółek dla zwodzonego pomostu. Obróńcy zachodniej części twierdzy mogli więc w razie potrzeby podnieść zwodzony pomost do góry, zamykając tym samym bramę. Poprzez strzelnice w bocznych ścianach bramy piechota mogła odpierać wszelkie próby sforsowania fosy na odcinku pomiędzy dwoma fortami. W razie konieczności na koronę wału obronnego, biegnącego po wewnętrznym brzegu fosy, wtaczano działa połowe do strzelania na wprost.

Przez dziesięciolecie bramą obronną maszerowali pruscy i niemieccy żołnierze, udający się na ćwiczenia lub obejmujący służbę w obiektach fortyfikacyjnych. Tędy też dostarczano do kompleksu działa i amunicję. Dukt wiodący przez park od bramy w stronę kapitanatu portu nosił nawet nazwę drogi dla armat /niem. Kanonenweg/. Na początku XX w. na drodze tej ułożono tor kolejki wąskotorowej, usprawniającej dowóz amunicji i materiałów. Pod koniec lat 30-tych na terenie całego zespołu fortyfikacyjnego ułożono nawierzchnię z kostki brukowej. W filarach, podtrzymujących niegdyś zwodzony pomost, do dziś zachowały się stalowe koła, na których funkcjonował mechanizm podnoszenia i opuszczania.

Obok bramy znajduje się niewielka ceglana budowla, wkomponowana w wał ziemny i zamykana pancernymi wrotami. To dawna remiza artyleryjska dla działa połowego, zbudowana w 1878 roku. Zachodni kompleks fortyfikacyjny dysponował kilkoma takimi okryciami dla dział. Tylko ta remiza zachowała się jednak do dziś z oryginalnymi odrzwiami i pokrywami bocznych nisz na amunicję. Ceglano – betonowy schron dla broni maszynowej, znajdujący się na stropie remizy zbudowano już w XX wieku.

BRAMA OBRONNA DO ZACHODNIEGO ZESPOŁU FORTYFIKACYJNEGO

SCHUTZTOR ZUM WESTLICHEN KOMPLEX DER BEFESTIGUNGEN

Als 1863 Swinemünde zur Seefestung ausgerufen wurde, umringte man die bis dahin zwei selbständigen westlichen Forts „Werk III“ und „Werk IV“ mit einem gemeinsamen Wassergraben. Dadurch wurde ein Befestigungskomplex geschaffen. Man stärkte auch den Schutz der Einfahrt auf das Gelände des Befestigungskomplexes mit einem gemauerten Schutztor, das gleichzeitig Stütze für die Zugbrücke war. Die Verteidiger des westlichen Teils des Forts konnten im Bedarfsfall die Zugbrücke hochziehen und damit das Tor vollkommen schließen. Über Schießstände an den Seiten des Tors konnte die Infanterie alle Versuche, den Wassergraben auf der Strecke zwischen den beiden Forts zu passieren, abwehren. Im Bedarfsfall konnte man auf die Dammkrone, längst der inneren Kante des Wassergrabens verlaufend, Feldgeschütze aufrollen, die zum Geradeaus-schießen dienten.

Über Jahrzehnte marschierten preußische und deutsche Soldaten durch das Tor, um Manöverübungen durchzuführen oder ihre Posten innerhalb der Befestigungsanlagen zu übernehmen. Über diesen Weg wurden auf Vorräte an Geschützen und Munition in den Befestigungskomplex geliefert. Der durch den Park vom Tor in Richtung der Hafenmeisterei führende Weg trug den Namen „Kanonenweg“. Anfang des 20. Jahrhunderts verlegte man auf diesem Weg eine Schmalspurbahn, was die Lieferungen von Munition und anderen Materialien effizienter gestalten lies. Ende der 30-er Jahre wurde auf dem Gelände des gesamten Forts der Boden mit Straßensteinen belegt. In den Pfeilern, die ehemals die Zugbrücke stützten, sind bis heute Stahlräder erhalten geblieben, auf denen damals der Zugmechanismus funktionierte.

Neben dem Tor befindet sich ein kleines Ziegelgebäude, in den Erddamm integriert und mit einem Panzertor verschlossen. Es ist die ehemalige Artillerieremise, erbaut 1878 für die Feldkanone. Der westliche Befestigungskomplex verfügte über einige solche Gebäude zur Unterbringung von Kanonen. Aber nur diese Remise ist bis heute samit den Originaltüren und Deckenplatten der Seitennischen für Munition erhalten geblieben ist. Das Ziegel- und Betonschutzgebäude für Maschinengewehre, das sich auf der Decke der Remise befindet, wurde im 20. Jahrhundert erbaut.